

Zondag 1: We zijn eigendom van Christus

Vraag 1:

Wat is uw enige troost in leven en sterven?

Antwoord:

Dat ik met lichaam en ziel, in leven en sterven, het eigendom ben, niet van mijzelf, maar van mijn trouwe Heiland Jezus Christus.

Want Hij heeft met zijn kostbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald en mij uit alle macht van de duivel verlost.

Hij bewaart mij zo, dat zonder de wil van mijn hemelse vader geen haar van mijn hoofd kan vallen, ja zelfs zo, dat alles dienen moet tot mijn heil.

Daarom geeft Hij mij door zijn Heilige Geest ook zekerheid van het eeuwige leven en maakt Hij mij van harte bereid om voortaan voor Hem te leven.

Vroeg of laat krijgt iedereen te maken met de dood, met alle verdriet dat daarmee samengaat. Dat is zwaar, maar tegelijk onvermijdelijk. Want de moeilijkste taak die we allemaal in ons leven hebben is misschien wel dit: we aanvaarden dat niks in ons leven perfect is en dat daarmee pijn opgeroepen wordt. In die aanvaarding zit ook iets bemoedigends, want met dat je de gebrokenheid van je leven onder ogen ziet, wordt het iets makkelijker dit te verdragen en word je daardoor minder gedeprimeerd. Daarmee zijn we niet klaar. Een wezenlijke vraag is: wat geeft ons in deze situatie blijvend houvast, ondanks alle verdriet dat we hebben en ondanks onze confrontatie met de dood? Zondag 1 zegt het zo: ons enig blijvend houvast is dat we eigendom zijn van Christus.

1 Kritische vragen

Soms wordt kritisch naar Zondag 1 gekeken. Staat in die Zondag de mens niet erg in het middelpunt? Telkens is immers 'ik' aan het woord en gaat het over mij. De rode draad in dit antwoord is dat wij bevoorrechte mensen zijn.

Dit antropocentrische spoort met de Bijbel. Natuurlijk, de kern van de bijbelse boodschap is dat God de eer krijgt die Hem toekomt. Maar die eer van God gaat niet ten koste van de mens. Die eer gaat samen met Gods menslievendheid. Het is dan ook Gods eer dat Hij ons redding bezorgt, dat Hij ons tot ons recht laat komen. Zo'n God hebben wij.

Soms wordt ook gekritiseerd dat Zondag 1 wel heel erg stellig is. Er wordt gesproken over wat is en wat ik ben, want Christus heeft..., Hij bewaart, geeft, maakt... Dat kunnen we wel allemaal zeggen, maar hoe weten we dit zeker? Zijn dit wel feiten? En is het wel voor jou bedoeld?

Tegenover zulke kritische vragen kan gezegd worden dat Zondag 1 geen persoonlijke visie van de auteur uitdraagt. De inhoud is ontleend aan wat God zelf door zijn Woord gezegd heeft. We mogen op allerlei gebied zo onze vragen en twijfels hebben, maar we mogen afgaan op wat God heeft gezegd. Daarom is het een feit: zijn liefde komt naar ons toe. Onze kwaliteiten als christen mogen soms twijfelachtig zijn, tegelijk is gewoon waar: als we ons uiteindelijk vastklampen aan Christus, dan zegt Christus tegen ons: 'Je bent van Mij!'

Dus, er is niks mis mee dat in Zondag 1 grote woorden gesproken worden. Ook is er niks mis mee dat alle aandacht gericht wordt op de vraag: 'Wat heb ik eraan dat ik van Christus ben?'

2 Christus heeft voor ons betaald

Christus heeft in zijn liefde een hoge prijs voor ons betaald. Want van oorsprong beschikt Hij over een onvoorstelbare glorie. Neem nou de zon: wat een warmte en licht straalt die niet uit; daar kunnen we ons niet lang onbeschermd aan blootstellen. En dan te bedenken dat de zon alleen een schepsel is, terwijl Christus Heer van alles is. Neem ook de engelen: volgens de bijbelse verhalen beschikken die over grote macht en een oogverblindende glorie; als zij daarmee aan mensen verschijnen, staan die compleet weerloos. Maar zij zijn slechts dienaren, waar overigens miljoenen van zijn. Hoe groot moet hun Heer dan niet zijn.

Toch heeft Christus het op zich genomen onze schulden uit te boeten. Daarvoor is Hij zelfs als het ware afgedaald in de hel. Dat is duidelijk gebleken in Getsemane, waar Hij in zijn angst bloed heeft gezweet en God smeekte of het lijden aan Hem voorbij mocht gaan. Helse verschrikkingen heeft Hij ook op Golgota ondergaan, zodat Hij het daar heeft uitgeroepen: 'Mijn God, waarom hebt U mij verlaten?' Dat was dezelfde Christus van wie geldt: 'Alles is door Hem geworden; alles wordt door zijn woord in stand gehouden.' Hij heeft zich voor ons aan lijden en dood overgegeven. Onvoorstelbaar.

Dat maakt duidelijk hoeveel wij voor God, voor Christus waard zijn. Wij kunnen ons vaak verloren voelen doordat we telkens falen, doordat we soms even geen greep hebben op ons leven, doordat we geteisterd worden door pijn en verdriet. Maar Christus is er. Dat betekent dat niets minder dan Gods vergevende liefde naar ons uitgaat, nota bene: naar ons. Laten we voor dit geschenk onze handen ophouden. Dan zullen we het ervaren hoe groot de betekenis hiervan is.

Natuurlijk je kunt hier onverschillig onder blijven: 'Ach, alles wat in Zondag 1 staat is alleen theorie. Daar koop je niks voor.' Het is geen theorie. Het is juist de realiteit waarin we leven: Gods royale liefde komt naar ons toe.

Dat betekent meteen: we zijn niet waardeloos, we zijn ook niet alleen maar weerloos. Daarmee wordt ons juist houvast in handen gegeven en nog wel blijvend houvast, dat van betekenis is als je leeft maar evengoed als je met de dood geconfronteerd wordt. Want deze band met Christus betekent dat we niet eenzaam leven te midden van allerlei toevalligheden. Evenmin zijn we alleen maar slachtoffer van alle geniepigheden van het leven.

Houd je je vast aan Christus? Dan mag je je geborgen weten bij je vergevende Vader. Dat geeft kleur aan je leven, ook al is er tegelijkertijd verdriet.

Zo worden wij ervan doordrongen dat we door onze band met Christus bevoorrechte mensen zijn. Natuurlijk, daarvoor kunnen we ons afsluiten; we kunnen onze schouders ophalen, dit besef kan tot ons hoofd beperkt blijven. Dan doe je jezelf tekort want je mist de warmte van de band met Christus. Als je wijs bent, geef je je hart aan Christus. Dan kan het voor je vaststaan: Christus heeft voor je betaald. Je hebt daardoor uitzicht, ook al moet je bij een graf staan en voel je telkens de pijn van je verlies.

3 Christus beschermt ons

Vaak wordt hier anders tegenaan gekeken. Dan wordt ontkend dat er een allesomvattend bestuur van God is: Hij kan soms alleen maar machteloos toekijken, zodat Hij er ook niks aan kan doen dat allerlei ergst gebeurt. Dus moet je niet kritisch naar God kijken bij zulke gebeurtenissen. Vaak heeft God er helemaal niks mee te maken. Het is door mensen, door het toeval als zulke erge dingen gebeuren. Maar uiteindelijk komt alles goed.

Zondag 1 zegt het anders: niks gaat om buiten Gods planning. Helaas is waar dat er verschrikkelijke dingen gebeuren: mensen worden het slachtoffer van een ziekte, van een ramp of van wat mensen hen aandoen. Maar geen moment zijn wij de speelbal van anonieme krachten, van mensen. Altijd vallen we binnen de handen van God. Sterker nog: dwars door al het onbegrijpelijke heen werkt Hij aan onze redding.

Waarom we daar zo zeker van kunnen zijn? Omdat we Christus' eigendom zijn. Dat geeft ons de garantie: de zorg van onze hemelse Vader gaat door, ook al gebeurt er van alles in ons leven.

Dat is dus geen goedkope uitspraak, zoals soms gedaan wordt: 'Jezus is het antwoord op al onze vragen. Als je bij Jezus hoort, heb je geen problemen meer.'

Genesis 3 maakt ons duidelijk dat de realiteit een inktzwarte kant heeft. Er kan zoiets ergs gebeuren in ons leven, dat we alleen maar kunnen vragen: 'Waar is dit in den vrede goed voor?' Dan zien we geen enkel verband tussen bepaalde gebeurtenissen en onze redding waaraan God werkt. Dat kan ons beroven van onze weerbaarheid, zodat het ons even te veel wordt of we er zelfs onderdoor gaan.

Dat betekent dan niet dat we een tekort aan geloof hebben, waar we om terechtgewezen moeten worden. We moeten het onder ogen zien dat we maar beperkt zijn. Daardoor hebben we geen zicht op Gods directe bedoelingen. Dat kan bij ons kwellende waarms oproepen, zoals die ook in de Psalmen worden uitgeschreeuwd. Dat kan als gevolg hebben dat onze veerkracht niet opweegt tegen de moeite waarmee we geconfronteerd worden, met als resultaat dat je een gebroken mens bent. Het antwoord van Zondag 1 moeten we dus niet gladjes lezen.

Toch heeft de inhoud daarvan wel terdege grote waarde. Onze ervaringen mogen soms verbijsterend zijn, die zijn maar een déél van de realiteit. Doorslaggevend is de zogenaamde binnenkant van de werkelijkheid: dat Christus zorg draagt voor Gods kinderen. Het is waar, dat kunnen we niet bewijzen, we geloven het op basis van Gods eigen Woord, maar dan is het ook werkelijkheid. We kunnen er dus van op aan: Christus laat zijn eigendom niet los. Integendeel, Hij zorgt ervoor dat wij blijven lopen aan Gods vaderhand.

Dat geeft ons een heel eigen kijk op ons leven. We mogen het idee hebben dat we ons op een doodlopende route bevinden, dat we afgedaald zijn in de diepte. Toch kunnen we er zeker van zijn: God laat ons niet in de steek. Hij is erbij en Hij houdt ons op weg naar onze eindbestemming.

Toegegeven, daarmee wordt onze situatie niet anders. Het gemis dat we ervaren, de pijn die we hebben, het duister waarin we verkeren - dat alles gaat niet zomaar weg. Maar het wordt wel allemaal anders: het leven is niet meer zinloos. Dat donkere is ook niet het laatste; we mogen ons ingebed weten in Gods grootse plan met ons, ons bestaan wordt overkoepeld door zijn liefde.

Zo worden we ervan doordrongen dat we door onze band met Christus bevoorrechte mensen zijn. Uiteraard kunnen we dit voor kennisgeving aannemen en kunnen we er koud onder blijven. Maar dan zijn we er onnodig armzalig aan toe. Laten we ons er juist aan optrekken dat Christus ons beschermt. Dat kan ons vreugde geven, een vreugde die blijft, ook al is er moeite en laten we tranen.